

CONFLICTUL DINTRE DUMNEZEU ȘI SATAN

Ascultând aceste cântări minunate, ascultând cum cântă biserica, gândindu-mă la vremurile trecute și privind aceste fețe pe care nu le-am mai văzut demult, este Ceva care pur și simplu mă face să mă întorc în biserică. Nu simțiți și voi la fel? („Amin”). Desigur.

Nu demult a trecut pe la mine pe acasă un prieten vechi pe care nu l-am mai văzut de ani de zile. Îl cheamă Jim Poole, iar în copilărie obișnuiam să umblăm împreună. Este prima dată când vine la mine de când m-am căsătorit.

Doamna Woods l-a invitat să vină aici ca să asculte predica, iar el a răspuns: „Păi, eu obișnuiam să-l ascult tot timpul!” În copilărie obișnuiam să ne plimbăm împreună, să vânăm, iar eu vorbeam aproape tot timpul, după care îl întrebam: „Tu nu spui nimic?”

„Păi, cum aș putea?” mă întreba el. Da, eu vorbeam tot timpul, așa că el nu mai avea loc să spună nimic, dar mă bucur că acum mi-am schimbat felul de vorbire de atunci și că vorbesc doar despre Domnul, pe care Îl iubesc pur și simplu.

Am stat de vorbă cu fratele Ruddell, care a venit la mine și mi-a povestit trei visuri. Pe două dintre ele le-am reținut, dar pe unul l-am uitat. Fratele spunea că eu aveam o oglindă și încercam să-i explic că Dumnezeu se reflectă exact așa cum ne reflectăm noi într-o oglindă.

Frater Creech, fetița ta cântă la pian? M-am gândit dacă nu cumva era Patty. Unde este Patty? Oh, Doamne, îmi amintesc de timpul când au locuit acolo jos. Bănuiesc că Mary Jo este căsătorită, nu? Jim stătea acolo cu nepotul lui, iar acum iată că vin

și nepoții mei. Privindu-l, am spus: „Cred că am putea să ne luăm fiecare câte un baston și să stăm jos!” Nu sunteți de aceeași părere? (fratele Branham și adunarea râd).

Dar acolo, dincolo de Râu, este un loc măreț, de aceea privirea noastră este ațintită într-acolo. Să nu credeți însă că privesc spre locul Acela numai pentru că am îmbătrânit, deoarece am început să vorbesc despre aceste lucruri din vremea când eram doar un tinerel. Încă de atunci am crezut că dincolo există o Țară minunată unde sunt numai bucurii și spre care ne îndreptăm cu toții.

Voi știți că eu nu obișnuiesc să spun prea multe referitor la un lucru, dar uneori Domnul îmi dă ceva deosebit, iar aceea îmi face cu adevărat bine.

Așa ceva s-a întâmplat și aseară, când am atins ceva care mi-a făcut mai mult bine decât orice m-aș fi gândit de când m-am convertit.

Eu știu că voi înțelegeți cu toții unde vreau să ajung, dar aceasta este dovada salvării, de aceea s-ar putea să repet încă o dată. Vedeți?

Acest lucru m-a atins și îmi place să-l spun. M-am dus acasă, am intrat în camera mea și m-am plimbat încoace și încolo. Am petrecut un timp minunat de unul singur, gândindu-mă doar la aceasta, iar acum am să vă spun și vouă ce mă gândeam.

Noi suntem posesorii tuturor lucrurilor. Totul ne aparține. Oamenii spun că suntem doar o adunătură de nebuni, dar în realitate totul ne aparține. Vedeți? Acesta este motivul pentru care ne purtăm ciudat: pentru că noi suntem moștenitorii tuturor lucrurilor. Înțelegeți?

Noi posedăm dragoste, bucurie, curaj, posedăm credință și îndelungă răbdare,

bunătate și blândețe. Da, noi posedăm lucruri care nu se pot cumpăra cu bani. Nu credeți? Duceți-vă și cumpărați un sfert din valoarea răbdării. Vedeți, voi nu puteți face aceasta, dar cu toate acestea, Dumnezeu ne-a dat-o. O avem, este în posesia noastră.

Cumpărați-mi puțină credință. Noi am da tot ce avem pentru puțină credință, dar ea ne-a fost dată gratuit pentru că vine de la Dumnezeu. Nu-i minunat lucrul acesta?

Apoi m-am gândit la Israel. Odată, ei au fost sclavi în Egipt, deși erau copiii lui Dumnezeu, deși erau moștenitorii Lui, așa cum suntem noi astăzi.

Probabil că egiptenii le aruncau de mâncare doar niște pâine mucegăită, iar ei săreau s-o prindă pentru că erau flămânzi, iar când omorau pe vreunul dintre ei, era ca și cum ar fi omorât un câine sau poate chiar mai puțin. Ei tânjeau după libertate pentru că erau robi de patru sute de ani.

Iată însă că într-o zi a pășit prin pustiu un profet care era însoțit de o Lumină supranaturală și le-a spus: „*Este o țară unde curge lapte și miere, iar Dumnezeu v-o dă vouă!*” Și acel profet a făcut semne și minuni ca să dovedească faptul că nu era un mincinos, ci era însărcinat cu adevărat de Dumnezeu ca să-i ducă în acea țară.

Acum gândiți-vă. Dacă conducătorii de sclavi treceau și voiau să omoare pe vreunul din copiii lor, totul era în regulă. Ei nu puteau spune nimic. Dacă le luau tinerele fete, nu puteau spune nimic, ci stăteau acolo neputincioși și le lăseau să plece.

Dar iată că acum li s-a spus că vor ieși din această robie și vor merge într-o țară în care curge lapte și miere; într-o țară unde vor putea să aibă fermele lor, unde puteau să-și hrănească copilașii, să-i trimită la școală și să trăiască în pace. Da, li

se spunea despre o țară care urma să le aparțină, să fie a lor. Vă dați seama cât de mare era această făgăduință, cât de mult însemna pentru ei?

Acest profet a făcut atât de multe minuni printre ei, până când poporul a văzut că era cu adevărat un om trimis de Dumnezeu. Ce a urmat? Ei au ieșit afară și au mers în pustie, unde au călătorit până au ajuns la Cades-Barnea, adică la „scaunul de judecată”. Cades-Barnea era un izvor mare care avea o mulțime de alte izvoarașe mici.

Când au ajuns acolo, evreii aveau printre ei un mare luptător, pe Iosua. **„Iosua” înseamnă „IaHVeH Salvatorul”** și el a intrat în țara făgăduită.

Acum amintiți-vă că nici unul dintre ei nu mai fusese acolo. Nici măcar nu știau dacă țara aceea exista cu adevărat, dar s-au dus prin credință spre ceea ce le-a fost spus: că Dumnezeu avea un loc pentru ei. Deci au pornit la drum prin credință.

Acum gândiți-vă. Ei au părăsit Egiptul, Dumnezeu i-a dus afară, iar acum ajunseseră aproape de acea țară. Când erau la granițele țării, Iosua s-a dus și le-a adus dovada că ceea ce spusese Dumnezeu era întocmai. El a trecut Iordanul, a intrat în Palestina, a luat dovada – un ciorchine uriaș de struguri care trebuia dus de doi bărbați – și a adus-o la popor, spunând: „Țara este exact așa cum a spus Dumnezeu!”

Oh, ce eliberare! Ei puteau merge în țara lor. Puteau să-și construiască propriile ferme, să-și crească copiii în libertate, să fie binecuvântați de Dumnezeu și să trăiască în pace, căci nu mai erau robii nimănu. Și în final, după ce au trăit o viață lungă și bună, trebuiau să moară deși erau copiii lui Dumnezeu. Așa au trecut ani și ani în care ei își adunau recoltele, își întemeiau familii, aveau o viață plină de pace și de bucurie, iar în final mureau.

Iată însă că într-o zi a venit cel mai mare Războinic dintre toți: DOMNUL ISUS, Fiul

lui Dumnezeu, iar El a spus: *„Există o Țară în care oamenii nu mor niciodată. În Casa Tatălui Meu sunt multe locașuri, iar Eu Mă duc să vă pregătesc un loc, după care Mă voi întoarce să vă iau cu Mine.”*

El este Prorocul care a venit vorbind despre o Țară care se află peste „râul Iordan”, peste moarte.

Israelul ajunsese într-o țară în care deși aveau fermele lor, familiile lor, binecuvântarea lui Dumnezeu și toate lucrurile, trebuiau să moară în final, dar iată că aici este făgăduința unei Țări în care nu vom muri niciodată. Oh, Doamne!

Apoi a ajuns și El la Cades-Barnea, la Scaunul de judecată al lui Dumnezeu, la Calvar, acolo unde pedeapsa păcatului care a cauzat moartea oamenilor a întâlnit judecata, și El a plătit pedeapsa păcatului, moartea, a trecut Iordanul morții, dar a treia zi S-a ridicat și a revenit Biruitor, spunând: *„Nu vă temeți; un duh nu are carne și oase ca Mine. Dați-Mi ceva să mănânc.”* (Luca 24.39). Și Cuvântul spune că a mâncat pește fript și un fagure de miere. (v. 42).

Apoi El a fost cu ei timp de 40 de zile, dovedind, ca și Iosua, că acea Țară era acolo. El este dovada că acea Țară există, iar când s-a apropiat timpul plecării, le-a spus aleșilor Săi: *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*

Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.” (Marcu 16.15-16).

Apoi, în ziua cincizecimii, El a trimis înapoi Asigurarea, dovada că acea Țară există cu adevărat. Așa cum Iosua a adus ca dovadă acel ciorchine de strugure, Isus ni l-a adus pe Duhul Sfânt.

Acum, noi ne socotim morți față de lume. Am fost îngropați cu El prin botez și înviem cu El în înviere. Da, noi suntem deja înăuntru, suntem înviați. Oh, Doamne! Noi suntem acolo, în locurile cerești. Nu vom fi cândva, ci suntem acum.

Biserică, voi nu vă dați seama cine sunteți! Da, noi suntem chiar acum, în clipa aceasta, Acolo. Cum? În Hristos Isus. Noi suntem deja înviați din morți și adunați împreună cu El în locurile cerești, căci sufletele noastre sunt nemuritoare.

Acum haideți să ne oprim pentru un minut.

Odată obișnuiam să mințim, să furăm, să ne batem, să înjurăm, să blestemăm și să facem toate celelalte lucruri rele. Apoi, când L-am primit pe El am mărturisit toate acele lucruri, după care am fost îngropați cu El prin botez și am înviat cu El pentru o viață nouă.

„Pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor, apoi veți primi „dovada” existenței acestei Țări bune, pe Duhul Sfânt” care vine peste noi, ne scoate din minciună și din toate acele lucruri rele, ne învie și ne pune să ședem împreună cu El în locurile cerești. Sufletele noastre sunt absolut gata.

Păi, William Branham a murit acum vreo treizeci și ceva de ani, și a devenit o făptură nouă.

De curând am discutat cu un prieten din tinerețe iar el mi-a spus:

„Îți mai amintești când făceam aia și cealaltă? Îți amintești de noaptea când am aruncat apă pe băiatul acela care sforăia?”

„Da, îmi amintesc”, am răspuns eu, „dar acum nu aș mai face așa ceva!” Vedeți?

„Îți mai amintești când am vrut să băgăm un ac în broscoiul acela care orăcăia?”

„Da, îmi amintesc și aceasta.” Îmi amintesc toate acele lucruri pe care le-am făcut, dar mă gândesc că în vremea aceea eram mort. Vedeți? Acum însă, trăiesc, trăiesc și nu mai fac așa ceva. Noi stăm în locurile cerești în Hristos Isus și avem moștenirea salvării noastre, prima plată.

Este ca și cum un lucru ar costa zece mii de dolari, iar El ne-ar da prima mie din ei. Înțelegeți? Este prima zeciuială din moștenirea noastră. Noi ne-am ridicat deja din păcat și din necredință și am înviat împreună cu Hristos. Acesta este motivul pentru care acum stăm în locurile cerești cu acea dovadă, ca aceea pe care a adus-o Iosua.

Țara este acolo iar noi suntem pe drum. **Pentru noi nu mai este moarte, pentru că nu mai putem muri.**

Poate că ei vor spune într-o zi: „A murit fratele Branham!” dar voi să nu-i credeți. De ce? Fratele Branham nu poate muri pentru că a făcut-o deja. Da, William Branham a murit cu mult timp în urmă; acum vreo treizeci de ani. Eu predic cam de 32 de ani, ceea ce înseamnă că am murit chiar înainte de a face aceasta, iar acum sunt o făptură nouă. Desigur.

Russell Creech este acum o făptură nouă. El nu mai este băiețelul acela care obișnuia să alerge acolo jos, sub Corydon. Orman Neville nu mai este băiatul care a fost odată. Nici fratele Ruddell nu mai este același băiețel și nici voi, ceilalți. Noi nu mai suntem ceea ce am fost, ci am devenit făpturi noi, creații noi.

Tu nu trebuie să te îngrijezi, pentru că noi suntem deja acolo sus. Priviți unde am fost, și priviți unde suntem acum: „*făpturi noi în Hristos Isus.*” Oh, Doamne!

Știi, Russell, acum îmi vine să cânt cântarea aceea pe care de câte ori o auzeam, îmi amintea de tine și de sora Creech:

„Voi zbura departe, o, glorie!

Voi zbura departe, într-o dimineață.

Când voi muri, aleluia, curând,

Eu voi zbura departe.”

Îmi plăcea foarte mult, iar acum, când începem să îmbătrânim, când părul încărunțește, iar umerii se lasă tot mai mult, aceasta înseamnă ceva pentru noi. Înțelegeți?

Tânărul privește înainte gândindu-se cu cine se va căsători și cum își va educa copiii, dar după ce a făcut toate acestea trebuie să se gândească la faptul că într-o zi va ajunge în fața apusului.

Gândește-te frate, că acolo nu va fi nimic altceva decât ceea ce avem. Avem dragoste? Avem bucurie? Avem pace? Avem Viață? Avem moarte? Așa este.

Vedeți, nu noi aparținem morții, ci moartea ne aparține nouă. Și poate cineva spune: „Ce voi face cu moartea?” Exact ceea ce a făcut Pavel atunci când ea a venit și i-a bătut la ușă. Atunci el a spus: „Ai venit să mă escortezi până la Râu?”

Un scriitor spunea odată: „Dumnezeu a agățat moartea de un bondar, dar singurul lucru pe care-l poate face ea, este să te tragă în prezența lui Dumnezeu.” Asta-i

tot. Deci nimic nu mai trebuie să ne tulbure!

Când moartea se rostogolea spre el, Pavel i-a zis: „*O, moarte, unde îți este țepușul?*” Ea îi spunea: „Acum te voi duce și te voi băga în mormânt!” dar Pavel a răspuns: „*Mormântule, unde e biruința ta? Eu și pe tine te posed*” Apoi a adăugat: „*Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.*” (1Corinteni 15.55-57).

Sora Snelling obișnuia să cânte un cântec vechi. Cred că nici unul dintre voi nu și-o mai amintește pe sora Snelling. Am fost chiar ieri pe la mormântul ei. Această soră obișnuia să cânte:

„Mergem mai departe, mergem mai departe,

Vorbind despre această cale bună și veche,

Să mergem mai departe, să mergem mai departe,

Vorbind despre Domnul.

Ați auzit-o? (Adunarea spune: „Amin”).

Ne simțim mult mai bine

Doar vorbind despre această Cale bună și veche,

Eu mă simt mult mai bine

Când vorbesc despre Domnul.”

Asta-i tot. Înainte de a începe să citim din Cuvânt, haideți să vorbim acum cu El într-un cuvânt de rugăciune.

În timp ce avem capetele plecate și ochii închiși, ne gândim doar la faptul că ne-am adunat aici în Numele și în prezența Sa. Este cineva care ar dori să fie amintit înaintea lui Dumnezeu? Dacă este, ridicați mâna și spuneți: „Amintește-ți și de mine, Dumnezeule!”

Tatăl nostru ceresc, Dumnezeul cel infinit, care ai știut încă înainte de întemeierea lumii că vom sta în seara aceasta aici, Tu ai văzut și acele mâini. Tu, Doamne, știi ce este în inima fiecăruia dintre cei care au ridicat mâna înaintea Ta, de aceea, Te rog să le răspunzi după marea Ta bunătate, putere și slavă.

Îți mulțumim pentru această biserică, pentru păstorul ei, pentru comitet, pentru cenzori, pentru diaconi, pentru toți membrii și pentru toate sufletele scumpe care au călătorit până aici, în Klarksville, pentru acești pelerini străini care nu mai aparțin lumii. Ei au renunțat la tot ceea ce le poate oferi lumea, și-au vândut tot ce au avut și au cumpărat acest Mărgăritar de preț, Domnul Isus, care ne dă viața veșnică. Îți mulțumim pentru aceasta, Doamne. Îți mulțumim pentru aceste suflete scumpe, iar eu Te rog pentru fiecare din ei.

Acum mă gândesc la fratele Jackson, cum a muncit și cum s-a străduit să-și hrănească oile și să facă un loc de adunare, pentru ca pelerinii să aibă unde să se adune, stând împreună în așteptarea venirii Domnului.

Aici, la spatele meu, este și fratele Ruddell, care împreună cu grupul său de pe strada 62, țin aproape. Au venit și fratele Neville și ceilalți, și cred că împreună cu cei aflați în alte locuri, privim cu toții spre venirea Domnului.

Iartă-ne greșelile, Doamne, pentru că am venit la picioarele Tale în Numele lui Isus, știind că ai făgăduit că ne vei asculta: „...*orice veți cere în Numele Meu, voi face...*” (Ioan 14.13a).

Acum, în această seară, ne-am adunat ca să deschidem Biblia și să intrăm într-o mică lecție, căci n-am venit aici ca să ne vedem, sau ca să ne auzim ca oameni; nici să spunem că aparținem bisericii, ci pentru că așteptăm vizita Ta, Doamne, Te așteptăm pe Tine, fiindcă Cuvântul spune că „*cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea...*” (Isaia 40.31a).

Rugămintea noastră este să ne aduci Pâinea vieții. Fă ca Duhul Sfânt să ia cele câteva cuvinte și să le sădească adânc în inimă. Întărește-i, Doamne, pe cei slăbiți și dă-le bucurie celor ce sunt triști; vindecă-i pe cei bolnavi, mântuiește-i pe cei pierduți și încurajează-i pe cei deznădăjduți, căci atunci ne vom pleca și Te vom lăuda pentru marea Ta îndurare.

Îți predăm Ție Cuvântul în Numele lui Isus. Amin. Aș dori să mă purtați în rugăciunile voastre, căci săptămâna viitoare voi călători în două țări străine, pentru a predica Evanghelia. Rugați-vă pentru noi, iar dacă aveți cumva prieteni pe itinerarul pe care-l voi parcurge, și care ar putea veni la adunări, am fi bucuroși să-i avem printre noi.

Ne vom ruga și noi pentru voi, pentru păstorul vostru și pentru ceilalți, ca Domnul să vegheze asupra caselor noastre și să le păzească până vom reveni. Iar dacă Isus va veni înainte ca noi să ne întoarcem din lucrare, ne vom întâlni Acolo.

Acum aș vrea să deschidem Bibliile la **Iosua 24.14-15**, de unde vom citi textul pentru tema noastră. Aș dori să ascultați cu atenție.

„Acum, temeți-vă de Domnul, și slujiți-l cu sumpătate și credincioșie. Depărtați dumnezeii căroră le-au slujit părinții voștri dincolo de Râu și în

Egipt, și slujiți Domnului.

Și dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți, sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor Amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului.”

Domnul să binecuvânteze citirea Cuvântului Său. Eu am citit câteva notițe despre care aș vrea să vă vorbesc. Ca titlu voi lua tema: **„Conflictul dintre Dumnezeu și Satana!”**

Vă voi învăța așa cum fac la școala duminicală, pentru că am notate câteva texte.

Dumnezeu l-a cunoscut pe vrăjmașul Său în Eden și a știut toate atacurile lui. Dumnezeu este un Dumnezeu infinit și Atotștiutor, este desăvârșirea desăvârșirii. El a știut toate lucrurile înainte ca ele să fi fost, așa că dacă a privit în viitor (și a privit), a văzut sfârșitul înaintea începutului și a știut că va avea copii pe acest pământ: pe proprii Săi copii binecuvântați. Nu credeți că El le va dăruia acestor copii ai Săi tot ce este mai bun? (Amin). Sigur că da.

Nu ați proceda și voi la fel pentru copiii voștri? Nu ați lupta ca să le puteți oferi tot ce este mai bun? (Amin). Da, voi ați face aceasta pentru că sunteți părinți și caracterul sau calitatea de părinte își are originea în Dumnezeu, primul Părinte.

Nu credeți că Dumnezeu, văzând ceea ce urma să facă Satana, le-a oferit copiilor Săi tot ceea ce era mai bun pentru ei? Pentru că știa de atacurile dușmanului Său, Dumnezeu și-a fortificat copiii ca să poată rezista.

Să luăm ca exemplu războiul, unde un general își conduce oștirea împotriva altui general. Acum, dacă generalul este un bun strateg, primul lucru pe care-l va face

este să studieze tactica dușmanului său, ca să știe cum trebuie să procedeze ca să-l poată învinge. Vedeți? El trimite spioni pentru a afla totul despre vrăjmașul său.

Voi știți că noi, americanii, avem spioni peste tot: în Anglia, în Franța, pretutindeni, iar germanii și celelalte țări au spioni aici. Nu contează cât de prietenoși suntem, noi avem totuși spioni peste tot. Ce fac ei? Spionează armatele moderne ale altor țări, iar informațiile adunate le aduc aici. Când aduc toate informațiile necesare, poate începe războiul; inamicul poate fi atacat.

Dumnezeu știa că această luptă dintre bine și rău va veni, mai mult, știa tot ce va face dușmanul, așa că a știut exact cum trebuie să-și echipeze poporul.

Deci, dacă observați, primul lucru cu care și-a echipat Dumnezeu poporul, pe copiii Săi, nu a fost arma atomică, ci Cuvântul Său. El este Dumnezeu cel infinit și fiind Atotștiutor, a știut cu ce să-l înfrunte pe Satana în orice timp și-n orice loc, oriunde și în orice condiții. El nu a spus: „Acum le dau ceva, iar peste câțiva ani voi găsi ceva mai bun.”

Nu, El nu a procedat ca oamenii, care își dotează tot timpul forțele armate. Noi am început cu ciocanul și cuțitul de piatră, apoi am inventat arcul cu săgeți, mai târziu a urmat muscheta, apoi au apărut armele de foc și în final arma atomică. Vedeți? Noi continuăm să creștem, dar Dumnezeu, văzând că urma să fie un conflict, o bătălie între El și Satana, și-a echipat copiii cu cea mai potrivită „muniție” și a găsit cea mai bună metodă de atac și de apărare, astfel încât să le asigure înaintarea triumfală pe tot drumul de la Eden până la răpire. Și cine este această muniție? CUVÂNTUL. Acesta este Cel care-l biruiește pe Satana: Cuvântul. El îl va birui oriunde și oricând, de aceea vă întreb: De ce l-am înlocui cu altceva când avem deja cel mai bun lucru care poate exista?

Uitați-vă la Isus. Când a venit pe pământ pentru a dovedi că acesta este cel mai bun echipament, Satana nu a putut face absolut nimic împotriva Sa. Dar El nu a

folosit puterea Sa fizică pentru a-l lega de mâini.

Mai mult, Satana a folosit aceeași armă pe care Dumnezeu i-o dăduse omului în gradina Eden: Cuvântul Său, de aceea i-a spus lui Isus: „*Este scris... Este scris... Este scris...*” Dar Isus l-a pocnit, trimițându-l afară din ring, pentru că El era ce avea Dumnezeu mai bun: Cuvântul.

Și priviți: Cuvântul nu este numai pentru unul sau doi dintr-o biserică, ci este pentru fiecare dintre noi. Orice credincios are dreptul să ia acest Cuvânt și să lupte cu inamicul oriunde îl întâlnește. Da, voi trebuie să folosiți Cuvântul ori de câte ori îl întâlniți pe vrăjmaș, deoarece Isus a dovedit că este singura „armă” ce-l biruiește.

Deci, Dumnezeu și-a echipat copiii cu Cuvântul Său, pentru a-i proteja de inamic.

Când începe lupta, un creștin adevărat trebuie să folosească o singură armă, iar aceasta este: „Așa vorbește Domnul!”

Deci, nu vă temeți, ci mergeți afară și înfrunțați-l pe vrăjmaș pentru că Dumnezeu a spus: „*O mie să cadă alături de tine, și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.*” (Psalmul 91.7). Nu uitați că Dumnezeu a făcut această afirmație după ce a dat copiilor Săi cel mai bun mijloc de luptă.

Când Satana a atacat pentru prima dată o persoană (în Eden), știa foarte bine că copiii lui Dumnezeu erau apărați prin Cuvânt, așa că a atacat Cuvântul. Vedeți? El nu a atacat omul, ci mai întâi a atacat Cuvântul.

Uitați-vă cum procedează și astăzi. Mai întâi, el nu spune că cineva nu ar fi un om bun. Vedeți? Ci singurul lucru pe care încearcă să-l facă, indiferent cât de bună este persoana aceea, este s-o facă să nege Cuvântul. Da, acesta este singurul

lucru pe care vrea să-l facă: să vă determine să negați acest Cuvânt.

Deci Satana a încercat să atace Cuvântul în grădina Eden. El voia să aibă ceva de care să se poată folosi împotriva rasei umane, ceva care trebuia să arate mai bine decât Cuvântul. Și știți de ce s-a folosit pentru aceasta? De rațiune, de ceea ce numim noi „simțul realității”. Da, de aceasta s-a folosit și a reușit.

Dar Dumnezeu nu poate da nimic altceva decât Cuvântul Său, pentru că aceasta a ales de la început, iar când El hotărăște ceva, rămâne pentru veșnicie.

Deci Satana a luat rațiunea și a atacat Cuvântul dând-o pe Eva jos de pe cale, prin raționament.

Acum, singurul mod prin care Eva putea fi făcută să nu creadă Cuvântul lui Dumnezeu era s-o ispitească. Da, el trebuia s-o ispitească, iar păcatul este foarte ispititor. Și noi știm că acolo era un singur păcat, iar acesta era necredința. Vedeți, Satana face ca păcatul să fie cu adevărat ispititor pentru voi.

Să ne oprim pentru un moment aici. Am vorbit cu mulți oameni care mi-au povestit în special despre Franța. Acolo este un loc numit „Prigalle”, unde oamenii sunt foarte imorali.

„Păi”, mi-am zis, „dacă voi merge acolo, voi găsi cu siguranță femei îmbrăcate imoral.”

Astfel, la prima vizită pe care am făcut-o în Franța, în prima seară m-am dus la „Prigalle” însoțit de trei lucrători. Ce surpriză, fraților! Acolo am văzut cele mai frumoase fete pe care le-am întâlnit în viața mea, adevărate ispite.

Da, păcatul este ispititor și atrăgător, iar Satana nu are nici copite despicate și nici o coadă ascuțită. El nu este bătrânul John Barleycorn, cu paltonul atârând pe el și cu unghiile lăsate în jos. Păcatul nu este ceva dur, așa cum s-ar putea să credeți voi, ci este ceva foarte ispititor, de aceea trebuie să veghem tot timpul. Sigur că da. Satana îl face să arate cât se poate de real și de ispititor pentru oameni.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă oamenii s-ar fi fortificat cu Cuvântul? Dacă ar fi lăsat ca Cuvântul să fie cetățuia lor? Oh, atunci ar fi văzut cât sunt de puternici! Ei ar fi stat ascunși după Cuvânt, iar Cuvântul ar fi fost întotdeauna în fruntea lor: „Așa vorbește Domnul!” „Așa vorbește Domnul!” „Așa vorbește Domnul!” Peste tot, în stânga sau în dreapta: „Așa vorbește Domnul!”

La fel ca heruvimii pe care i-a întâlnit Isaia în Templu. El se gândea că va merge mai departe ca un bun predicator și își făcuse din împăratul lui Israel un exemplu. Iată însă că într-o zi împăratul a fost luat de lângă el, iar Isaia a îngenunchat la altar, a căzut într-o răpire și a văzut acei îngeri care cu două aripi își acopereau fața, cu două aripi își acopereau picioarele și cu două aripi zburau, strigând: *„Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu cel Atotputernic!”* (Isaia 6.3).

Vedeți, ei aveau această atitudine în orice direcție ar fi zburat.

Ezechiel a văzut și el o vedenie în care i s-au arătat acele făpturi vii, ale căror fețe erau de leu, vițel, om și vultur, așa că atunci când mergeau într-o parte aveau o față, când mergeau în cealaltă parte aveau altă față, când mergeau înainte aveau o altă față, și la fel când mergeau înapoi.

Oriunde mergeau ele, Cuvântul era întărit și noi știm că pe lângă acest Cuvânt al lui Dumnezeu nu există nici o altă cale. Peste tot este „Așa vorbește Domnul!” Vedeți? De aceea, în umblarea voastră, în vorbirea, în slujba și în orice faceți, puneți întâi Cuvântul lui Dumnezeu.

Poate spui: „Cred că deseară voi merge și voi dansa puțin, pentru că prin aceasta nu fac rău nimănui”, dar eu te întreb: „Poți să Îl iei și pe „Așa vorbește Domnul!” cu tine acolo?” Vedeți?

„Cred că pot face afacerea aceasta chiar dacă este puțin dubioasă!” Da, dar poți să Îl ai pe „Așa vorbește Domnul” cu ea? Vedeți? Întotdeauna luați-L mai întâi pe El, căci numai Domnul este tăria voastră.

Să nu uitați niciodată că pentru a crede minciuna Diavolului, mai întâi trebuie să negați Adevărul lui Dumnezeu. V-ați gândit vreodată la aceasta? Voi trebuie să negați Adevărul ca să puteți crede o minciună. Așa este. Trebuie să-L negați pe El.

Eva l-a primit prin spate pe înșelător și a pierdut bătălia. Satana a stat acolo și a tras săgețile lui, iar Eva i-a zis: „Bine, dar Dumnezeu a zis...” Și el a tras din nou, iar ea a repetat: „Dar Dumnezeu a zis...” Atunci, Satana s-a ridicat și i-a zis: „Stai puțin să-ți zic ceva. Dacă zici că Dumnezeu a spus asta, lasă-mă să-ți spun și eu ceva. Vezi, tu nu ești înțeleaptă ca El, nu cunoști binele și răul, de aceea, ascultă-mă! Nu ți-ar plăcea să fii înțeleaptă ca Dumnezeu?”

„Oh”, a răspuns Eva, „cred că așa vrea. Cred că mi-ar plăcea să cunosc toată înțelepciunea lui Dumnezeu. Mi-ar plăcea să cunosc binele și răul, pentru că acum nu le știu.”

„Păi, atunci îți voi spune eu.”

„Bine, dar Domnul a zis...”

„Tu știi că El este un Dumnezeu bun și cu siguranță nu-ți va face nimic.” Vedeți?

În clipa aceea ea a făcut o oprire greșită. S-a oprit numai puțin, dar a fost destul.

Acum dați-mi voie să vă spun ceva vouă, creștinilor de aici. **Să nu vă opriți nici o clipă pentru a-l asculta pe Diavolul! Nu vă opriți să argumentați cu el, căci dacă faceți aceasta, el va pătrunde înăuntru.**

Voi nu puteți să-L cuprindeți pe Dumnezeu, nu puteți să-L înțelegeți, de aceea trebuie doar să-L credeți. Vedeți? Să nu îl explicați pe Dumnezeu, pentru că nimeni nu poate face aceasta. Eu nu pot explica multe lucruri, dar este un lucru pe care pot să-l fac cu siguranță: să-L cred pe El. Nici unul din noi nu poate să-L explice pe Dumnezeu și nici nu va încerca s-o facă.

Nu vă uniți cu necredincioșii care spun: „Păi, l-am auzit pe păstorul vostru rugându-se pentru bolnavi. Voi sunteți nebuni cu toții, pentru că astăzi nu mai există vindecare divină!” ci răspundeți-le: „În ordine. Atunci aceasta nu este pentru tine, fiindcă ești necredincios”, și mergeți mai departe. Vedeți? Vindecarea divină este numai pentru credincioși.

„Păi, voi spuneți că aveți Duhul Sfânt, dar nu există așa ceva!”

„Atunci Duhul Sfânt nu este pentru tine, ci doar pentru mine!” Spuneți-i aceasta, apoi mergeți mai departe.

Nu argumentați, căci asemenea lucruri nu se argumentează, ci trebuie doar crezute, pentru că nu uitați, voi puteți să-L acceptați într-un singur mod pe Dumnezeu: prin credință. Nu prin argumentări, nu prin înțelegere, nu prin capacitatea de a explica lucrurile. Nu explica nimic, ci crede! Isus nu a spus niciodată: „Simțiți?”, ci El a întrebat: „Credeți?” Așa este. Voi trebuie să credeți numai ce a spus Dumnezeu.

Să luăm de exemplu un porc și să-i spunem: „Tu nu mai ești porc, ci ești miel!” Este greu de crezut, dar să zicem că el devine miel.

Același lucru se întâmplă când te convertești: dintr-un păcătos murdar, devii un creștin adevărat. Vedeți? Atunci ți se schimbă propriile opinii, ți se schimbă dorințele și năzuințele, te schimbi cu totul. Atunci ești adus la o altă Viață, primești un alt Duh și aduci alte roade. Înțelegeți?

Atunci vechea ta viață trebuie să moară, iar cea nouă trebuie să se nască. Când se întâmplă aceasta, vezi că nu mai ești făptura care ai fost, deși la exterior ești același om. Da, după ce ești curățat prin Sângele Său și ești întărit prin Cuvânt, tu devii un om nou.

Nu încerca să explici nimic, ci crede și du-te mai departe. Spune: „Doamne, eu cred. Mântuitorule, crește-mi credința în Tine, încât să pot muta munții, Doamne, căci știu că toate îndoielile mele au fost îngropate în Marea Uitării.”

Dacă Avraam i-ar fi întrebat pe doctori cu privire la posibilitatea de a mai avea un fiu la vârsta lui, aceștia i-ar fi răspuns cu siguranță: „Avraame, tu ai o sută de ani, iar nevastă-ta, Sara, are nouăzeci. Cum ați mai putea avea acum copii?”

Avraam nu ar fi putut să explice cum ar fi posibil așa ceva, ci ar fi răspuns probabil: „Nu știu cum se va întâmpla, dar El a zis că voi avea un fiu și eu Îl cred.”

Da, Avraam ar fi spus: „Nu știu mai mult decât știți voi, însă mă odihnesc pe Cuvântul pe care mi l-a spus El. Acesta este singurul lucru spre care privesc.” Da, domnilor! Asta-i tot.

Voi trebuie să faceți un singur lucru: să luați ceea ce spune El și să credeți. Credeți că așa a spus Dumnezeu, iar dacă El spune ceva, așa va fi.

Eva a pierdut bătălia pentru că în loc să stea în spatele Cuvântului, și-a scos capul și a spus: „Păi, nu așa ai spus Tu? Nu este acesta adevărul?” dar când a făcut aceasta a pierdut totul.

Voi spuneți: „Păi, noi învățăm aceasta pe deasupra, în biserica noastră, dar credem în ce a spus El aici.”

„Da, dragă, dar tu știi mai mult decât atât.” Rațiunea îți va spune că nu ești corect. I-am auzit pe oameni plângând. De ce o fac? Rațiunea ar trebui să-ți spună că ei sunt munciți, sunt emoționați.”

Dacă ei vă spun: „Păi, stai puțin! Medicul ți-a spus că ai TBC și încă într-un stadiu avansat, așa că nu vei scăpa niciodată de el.” Vedeți? Logic, așa este, dar dacă te iei după logică ai face bine să te pregătești de moarte. Când privești însă la făgăduința pe care ți-a dat-o Domnul și o crezi din toată inima, aceasta va schimba toate lucrurile.

Voi știți că pe vremuri am boxat la categoria de cincizeci de kilograme, în Evansville, Indiana. Într-o zi m-am întâlnit cu Howard McClain (mulți dintre voi îl cunoașteți), iar în timp ce ne plimbam pe stradă, el mi-a zis:

„Știi ceva, Billy?”

„Ce?”

„Arăți ca un predicator baptist.”

Eu m-am supărat pe el, pentru că putea să mă compare cu orice altceva, așa că i-am răspuns:

„Stai puțin, Howard, îți râzi de mine?”

(fratele Branham și adunarea râd).

Eram așa de supărat încât eram în stare să mă urc pe el, căci nu voiam să fiu comparat cu un predicator.

Iar acum, cel mai mare compliment pe care mi l-ar putea face cineva, este să-mi spună: „Frate Branham, arăți ca un predicator.” Vedeți? De ce aceasta? Pentru că am murit și sunt o făptură nouă. Cum s-a întâmplat aceasta? Am luat Cuvântul Său.

Poate ziceți: „Frate Branham, ce medicament ai luat? Ce rețetă ai urmat?” Nici una.

„Cum a făcut-o El?” Nu știu, dar cred.

Eu n-am luat niciodată nimic, ci am crezut pur și simplu, iar El m-a ridicat din ceea ce am fost (un păcătos) și m-a făcut un creștin. Da, El a făcut-o pentru că am luat Cuvântul Său. O va face la fel cu boala, cu botezul cu Duhul Sfânt și cu toate făgăduințele pe care le-a dat.

Dar vedeți care este subiectul? **Conflictul.** Satana vrea să vă facă să raționați cu privire la aceasta, dar voi să nu o faceți!

După ce ați devenit un creștin, sunteți întăriți în Cuvânt și în orice făgăduință a Cuvântului. Oh! Nu am știut că voi spune aceasta. Vedeți? Când deveniți creștini, voi sunteți așezați după Cuvântul lui Dumnezeu. El este întărirea, siguranța voastră. Oh, Doamne! Fiecare făgăduință din Cuvântul Său este a voastră. Singurul

lucru pe care trebuie să-l faceți este să-L luați și să mergeți înainte cu El.

Poate ziceți: „Cum știu eu că va merge?”

Eu nu știu cum va merge, dar de un lucru sunt sigur și anume, că Dumnezeu le-a dat copiilor Săi cel mai bun atac, deoarece îl cunoaște foarte bine pe vrăjmaș.

Haideți să analizăm aceasta. Vom proceda ca la analiza sângelui, a apei sau a oricărei alte substanțe. Sunteți gata să începem? (Amin).

De ce a dat El Cuvântul? Cuvântul Său este veșnic. (Amin). Vedeți? Și dacă Dumnezeu a dat o făgăduință, aceasta este veșnică și nimic nu o poate opri să se împlinească.

Oamenii au sucit fiecare atom cu susul în jos și l-au întors pe toate părțile, dar nu au putut pătrunde în Cuvântul lui Dumnezeu. De ce aceasta? Pentru că Isus a spus că „*cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.*” (Matei 24.35). Vedeți? Aceasta este cea mai bună armă. Cine? Cuvântul Dumnezeului celui veșnic.

Dar ce este Cuvântul lui Dumnezeu? Cuvântul este Dumnezeu însuși. Aceasta înseamnă că El s-a dat pe Sine însuși credincioșilor Săi. Amin. Este El însuși. Prin El, credinciosul îl poate ataca și birui pe vrăjmaș.

Cu alte cuvinte, El este Tatăl. Cuvântul este Dumnezeu, ceea ce înseamnă că Cuvântul este Tatăl nostru. Noi suntem născuți de Cuvântul lui Dumnezeu și El stă în linia întâi pentru copiii Săi. Amin.

Oh, Doamne! **El stă acolo pentru copiii Săi. Atunci de ce ne temem?**

Răpirea este sigură, venirea Lui este sigură; fiecare făgăduință dată de El ne aparține. Da, totul ne aparține.

Satana spune: „Vino, stai aici și îți voi argumenta aceste lucruri!”

Vai, dacă faci aceasta, ai ieșit de sub protecția Tatălui! Să nu faci așa ceva! Rămâi acolo unde este Tatăl și spune: „Așa vorbește Domnul!” Vedeți? „Așa vorbește Tatăl meu!” Dacă procedezi așa, aceasta îl va birui pe Satana. În ordine.

Dar dacă ieșiți afară, așa cum a ieșit Eva, bătălia este pierdută. Biata Eva a ascultat argumentele Satanei și ca urmare și-a pierdut locul. De atunci, Dumnezeu l-a ales pe bărbat să aibă grijă de toate și așa a rămas.

De multe ori îi aud pe oamenii din zilele noastre întrebând: „De ce crezi că femeia nu ar putea face o lucrare la fel de bună ca bărbatul la amvon?” Eu nu discut așa ceva! De ce aceasta? Pentru că noi trebuie să rămânem la ceea ce a spus Dumnezeu.

Eva, și nu Adam, a fost cea care a doborât Bariera Cuvântului, de aceea Dumnezeu l-a ales pe bărbat, și nu pe femeie, să aibă grijă de toate.

Noi știm cum a decurs bătălia și știm că Eva a pierdut pentru că s-a bazat pe raționamentul ei în loc să se bazeze pe credința în Cuvântul lui Dumnezeu. Ea a stat pe rațiune, de aceea a spart linia frontului și inamicul a pătruns înăuntru lovind întreaga omenire cu moartea. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu a mai avut încredere în femeie ca s-o pună în prima linie, ci l-a pus pe bărbat.

Acum conflictul a început, iar eu vă voi citi din Scriptură. Cât timp mai avem pentru predicare? Cred că n-o să-mi ia mai mult de șase ore (adunarea râde). Desigur n-am vorbit serios.

Haideți să citim puțin. Mie îmi place să citesc așa cum merge, pentru că peste tot este Cuvântul lui Dumnezeu. Haideți să citim de la schimbarea vocii de la Adam, până la schimbarea vocii de la Noe. Să vedem ce s-a întâmplat chiar înainte de aceasta. Să începem cu Geneza 6:

„Când au început oamenii să se înmulțească pe fața pământului, și li s-au născut fete,

fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase; și din toate și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.” (v. 1-2).

Acum amintiți-vă că Isus a spus că la venirea Fiului omului va fi la fel ca în zilele lui Noe. Deci, priviți: **„oamenii au început să se înmulțească, li s-au născut fete... și fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase, așa că din toate, și-au luat de neveste pe acelea pe care și le-au ales.”**

Acum să nu credeți că dorința mea este să fiu diferit de ceilalți predicatori, dar mulți dintre voi știu că unii teologi cred că fiii lui Dumnezeu ar fi fost de fapt îngerii căzuți; îngerii care au căzut din har și au fost aruncați pe pământ, au intrat în trupuri de carne și apoi s-au căsătorit. În ce mă privește, eu nu pot să fiu de acord cu aceasta, deoarece nu se potrivește cu Scriptura.

Spun aceasta pentru că, în primul rând, pentru ca un înger căzut să se poată face om era nevoie de un creator, ori noi știm că există un singur Creator, iar Acela este Dumnezeu. Deci o asemenea teorie cade fără discuții.

Încă ceva: **„fiii lui Dumnezeu și-au luat de neveste fiicele oamenilor.”** Știați că Biblia nu vorbește nicăieri despre sexul îngerilor? Nu există nici un loc în Scriptură unde să scrie că îngerul este femeie, deoarece femeia este un produs secundar al bărbatului.

La început, bărbatul și femeia au fost împreună, apoi ea a fost luată afară din bărbat. Acest lucru anulează argumentul celor care susțin că fiii lui Dumnezeu erau îngerii căzuți.

Eu cred că fiii lui Dumnezeu erau fiii lui Set. Ei au văzut că ficele oamenilor, ale lui Cain, erau frumoase. Fiii lui Dumnezeu erau descendenții lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu, dar acele fete se trăgeau din Cain, care era fiul lui Satana prin șarpe.

Acum priviți. Ei au văzut exact la sfârșitul timpului, adică înainte de distrugerea prin apă, că fetele erau frumoase, plăcute și atrăgătoare. Ați înțeles? (Amin).

Ce a spus Isus? *„Așa cum a fost în zilele lui Noe, va fi și la venirea Fiului omului.”* Adică femeile vor fi frumoase și atrăgătoare. Care femei erau frumoase? Fiicele lui Cain. Ele au fost acelea care i-au atras pe fiii lui Dumnezeu, înțelegeți?

Frumusețea femeilor a crescut foarte mult în ultimii cincizeci de ani. Zilele trecute am privit într-o istorie a războiului și acolo am văzut-o pe „Perla albă”, care a trăit acum o sută de ani. Era acolo și Maria Booneville și multe alte femei care au fost considerate adevărate frumuseți ale timpului lor, dar dacă le comparăm cu cele de astăzi, sunt doar o umbră. Vedeți? Acelea erau femei corpolente, dar femeile de astăzi sunt delicate, feminine și mult mai atractive. Ele se îmbracă mult mai atrăgător și mai provocator.

Înainte, femeile se îmbrăcau cu haine mari și largi, cu mâneci, iar fustele erau făcute lungi și largi, pentru a nu fi poftite de bărbați. Ele trăiau cu un singur bărbat, pe care-l acceptau ca soț, dar femeile de astăzi poartă niște hăinuțe mici, strâmte și imorale, imoralitatea lor atingând, mai bine zis întrecând orice gândire.

Zilele trecute am citit sondajele făcute în Chicago, New York, Los Angeles și în multe alte orașe mari, unde există grupuri sociale care au adunat laolaltă familii

peste familii. Ei se întâlnesc într-un anumit loc, iau cheile și le amestecă într-o pălărie, iar femeile trag câte o cheie și tot așa până se întâlnesc din nou cu a soților lor. Acestea sunt americancele noastre.

Din câte se vede, la început s-a pornit cu femeia, prin fire, iar la sfârșit este la fel.

Ea a pierdut binecuvântarea lui Dumnezeu nu pentru că era bună și cinstită, este adevărat? Citiți în Isaia 3 și veți vedea ce se va întâmpla cu fiicele Sionului din zilele din urmă.

Să revenim însă la Geneza 6. Deci, **„fiii lui Dumnezeu au văzut că fetele oamenilor erau frumoase și le-au luat de neveste.” Acesta este un mare semn al timpului de sfârșit.**

Haideți să citim încă un verset: *„Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om...”*

Imediat ce fiii lui Dumnezeu s-au căsătorit cu fetele oamenilor, Dumnezeu a spus aceste cuvinte, iar dacă veți citi în Luca 17.27, veți vedea ce ne spune Domnul Isus nouă: Că oamenii se vor mărita și se vor însura, la fel ca în zilele lui Noe.

Vedeți voi? Este același lucru. Bărbații de atunci, și la fel cei de astăzi, priveau după ceea ce era plăcut și atrăgător.

„Atunci Domnul a zis: „Duhul Meu nu va rămâne pururi în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă totuși, zilele lui vor fi de o sută douăzeci de ani.

Uriășii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii, aceștia erau vitejii care

au fost în vechime, oameni cu nume.” (Geneza 6.3-4).

Observați. Aceste femei deștepte și educate, descendentele lui Cain, au luat de bărbați pe acești băieți umili de la țară, pe fiii lui Set, iar din unirea lor s-au născut uriașii care erau oameni cu nume.

Biblia spune că ei au devenit oameni de știință, mari meșteri lemnari, erau deștepți, educați și aveau o economie înfloritoare. Ei au trăit într-o epocă științifică, au construit piramidele pe care noi nu le-am putea construi cu știința pe care o avem astăzi, au făcut sfinxul și multe alte semne în piatră, pe care noi nu le-am putea reproduce. Vedeți, din cauză că s-au bazat pe cunoștința lor, ei au devenit oameni de știință, deștepți și renumiți.

Pe partea cealaltă, fiii lui Dumnezeu au stat departe de aceste lucruri și s-au încrezut în Domnul, știind că la sfârșit vor moșteni toate lucrurile.

Oamenii de astăzi spun: „Ei sunt deștepți și pot face orice lucru!” Este adevărat, ei sunt mai deștepți dar și mai departe de Dumnezeu ca oricând. Vedeți? Voi vă îndepărtați singuri de El. Desigur.

Nu o să vă răpesc timpul citind mai departe din Geneza 6, dar vă rog s-o faceți voi când aveți timp, ca să vedeți cum au decurs lucrurile.

Am mai avut aici încă o notiță și am vrut să vă mai citesc vreo două versete ca să puteți vedea paralela dintre zilele lui Noe și timpul nostru.

Am văzut că oamenii se căsătoresc, că femeile au devenit tot mai frumoase și că s-au dezbrăcat tot mai mult ca să fie mai atrăgătoare și mai ispititoare pentru fiii lui Dumnezeu.

Desigur, eu nu spun că toate femeile sunt așa, și Îi sunt mulțumitor lui Dumnezeu pentru că aici sunt femei adevărate, tinere adevărate doamne, pline de decență și de moralitate, care merită tot respectul.

Evoluția femeii din zilele noastre a ajuns din nou la frunza de smochin, adică exact cum a fost Eva. Și „frunza de smochin” este de fapt o modă făcută de om: pantaloni scurți, țigări, păr încrețit, pentru a fi cât mai ispititoare.

Ele fac aceasta pentru a-i atrage pe soții lor? Dacă da, atunci ei nu sunt fii de Dumnezeu, ci sunt cainiți. Dacă un bărbat este un fiu de Dumnezeu, va spune: „Du-te, spală-ți fața și pune pe tine haine cumsecade!” Corect!

Dumnezeu a hotărât ca în timpul acesta să trimită din nou Cuvântul Său pentru copiii Săi. Acesta este motivul pentru care a ales un profet, căci „*Cuvântul Domnului vine întotdeauna la proroci.*”, iar Noe și Enoh au fost profeți. Ce tip minunat!

Eu am primit unele întrebări care mi-au fost puse, dar nu am ajuns să răspund la ele. De exemplu, cineva mi-a scris: „Frate Branham, eu nu sunt de acord cu tine...” Cel ce îmi scrie aceste rânduri este un frate scump la care urmează să merg acum. Cum se numește? (cineva spune: „Parker”).

Da, Thomas Parker. Și el îmi scria în continuare: „Este un lucru în care nu sunt de acord cu tine, frate Branham, deoarece cred că biserica va trece prin necazul cel mare, pentru purificare, iar tu susții că ea nu va trece prin necaz.”

Păi, **dacă Biserica trece prin necaz, ce s-a întâmplat cu Sângele lui Isus?** Nu există nici un loc, nici un text biblic, nici măcar un Cuvânt referitor la posibilitatea ca Biserica Mireasă să treacă prin necazul cel mare.

De ce aceasta? Pentru că Sângele lui Isus Hristos a curățat toate păcatele Bisericii Sale. Și dacă El a făcut aceasta, de ce mai trebuie să fim curățiți? Noi suntem curățiți zilnic, nu în necazul cel mare.

Ascultați ce a spus Isus în Ioan 5.24: „...cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.” Amin.

Noe este un tip spre evrei, spre rămășiță, spre slujitorii lui Dumnezeu, dar Enoh, marele profet care a prorocit despre venirea Domnului, a fost transformat și răpit înainte de potop, fiind un tip desăvârșit spre Biserica ce va fi răpită înainte de venirea necazului.

Noe a fost trecut prin potop pentru a păstra sămânța pe pământ, dar Enoh a fost răpit.

Mai întâi, Dumnezeu a trimis Cuvântul Său prin proroci. Astfel, Noe și Enoh au început să procească, este adevărat? Dar ce s-a întâmplat chiar înainte ca potopul să lovească pământul? Enoh s-a dus în sus, iar Noe a rămas pe pământ pentru a trece prin necaz. Vedeți? Enoh a fost mutat, el fiind un semn pentru Noe. De ce? Când a observat lipsa lui Enoh, Noe a știut că potopul este gata să vină, pentru că privea țintă la el.

În timpul acesta, Satana și-a făurit același sistem ca în grădina Eden, argumentând împotriva cuvintelor acestor profeți. Același lucru!

Acum Satan și-a așezat din nou sistemul lui, având mai mult de doi sau trei oameni cu care să poată colabora. Da, acum are milioane de colaboratori. Probabil că în timpul de dinaintea potopului erau mai mulți oameni decât acum, deoarece se înmulțiseră pe tot pământul.

Acum priviți. Satana și-a stabilit un sistem. De ce? Ca să combată Cuvântul lui Dumnezeu care a venit la profeți. Ați înțeles? (Amin). El folosește de fiecare dată aceeași tactică veche, dar și Dumnezeu rămâne mereu pe același Cuvânt al Său.

Iată-l pe Noe venind cu „Așa vorbește Domnul!” și construind o arcă. Observați, sistemul lui Satana a râs întotdeauna de sistemul lui Dumnezeu.

Acum comparați aceasta cu timpul nostru. Cum îi numește el pe aleșii Domnului de azi? „tremurici sfinți” și mai știu eu cum. Vedeți? Ei sunt batjocoritori. Și Biblia spune că oamenii din zilele lui Noe au râs de sistemul lui Dumnezeu pentru că se gândeau că nu va rezista la știința și argumentele lor.

Astfel, ei spuneau: „Uitați-vă la bătrânul acela cum construiește o corabie pe vârful muntelui și spune că va veni ceva apă de sus! Păi, noi avem cei mai buni oameni de știință din lume și putem ajunge până la lună, cu obiectivele noastre, ca să dovedim că nu este nici o picătură de apă acolo. De unde dar, ar putea veni jos acea apă? Oh, bătrâne, tu ești nebun!”

„Dar eu Îl am pe „Așa vorbește Domnul!” și El a spus să mă grăbesc să construiesc această arcă, pentru că va veni apa.”

Vedeți, Noe stătea la ușa corăbiei lui și predica Evanghelia privind după Enoh. Și Domnul l-a întrebat într-o seară: „Au primit ce le-ai vorbit?”

„Oh, nu! Ei au râs tot timpul de mine și m-au lovit cu mere putrede și cu alte murdării!”

„Nu-i nimic, construiește mai departe!”

„Oh, ei m-au numit „tremurici sfânt” și în multe alte feluri, dar nu-i nimic!”

Oamenii din zilele acelea s-au adunat într-o adunare de rugăciune, și au mers mai departe la fel ca astăzi, dar Noe și micuțul său grup erau întăriți, pentru că stăteau pe „Așa vorbește Domnul”. Desigur, un om obișnuit cu raționamente ar spune că acesta este un nonsens, dar nu este așa.

Odată am predicat într-o adunare, apoi m-am întâlnit cu un băiat care acum învață la școala duminicală în Biserica Baptistă. Eu mergeam în oraș, iar el era pe bicicletă. Când m-a văzut, a oprit, a venit la mine și mi-a spus:

„Billy, aseară am fost să te ascult și pot spune că mi-a plăcut până când a început să plângă femeia aceea, iar oamenii care te ascultau au început să strige „Amin” la ceea ce spuneai tu. N-am putut suporta acele lucruri! M-au trecut fiori pe spate când îi auzeam spunând: „Amin!”

„Frate”, i-am răspuns. „Pe mine nu m-a afectat, dar vreau să te întreb ceva. Tu nu ești de acord ca oamenii să spună „Amin!” și să strige de bucurie la lucrurile pe care le face Dumnezeu în mijlocul lor?”

„Nu, eu nu sunt de acord cu așa ceva!” a răspuns el.

„În cazul acesta, dacă vei ajunge vreodată în ceruri, vei îngheța. Dacă aceste lucruri îți dau fiori pe spate, ce va fi atunci când îi vei auzi pe îngerii care stau zi și noapte înaintea lui Dumnezeu, și strigă: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeul cel Atotputernic!”? Să știi că aceasta este cea mai liniștită lume în care ai trăit vreodată.” Așa este.

În iad va fi plâns și tânguire; în cer vor fi strigăte și veselie, deci tu ești în cel mai tăcut loc în care ai fost vreodată sau în care vei fi. Prin urmare, ar trebui să te

obișnuiești ori cu unul, ori cu altul.

În ce mă privește, aleg mai degrabă șansa de a sta după Cuvântul lui Dumnezeu. Voi, nu? (Amin). Aceasta este „Așa vorbește Domnul!”

Eu nu mă iau după explicațiile lor științifice. Astăzi, când văd Duhul lui Dumnezeu care poate deosebi gândurile inimii, așa cum a spus Dumnezeu că va face, când văd vorbirea în limbi, tălmăciri și toate aceste daruri diferite, ei spun că este telepatie. Vedeți? Dar aceasta este „Așa vorbește Domnul!”

În Marcu 16, Isus a spus că „*aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede*” și asta este tot ce vreau. Cât timp? Până la sfârșit.

Aceste lucruri nu se potrivesc însă cu cercetările lor științifice, de aceea râd de ele. Așa au făcut și în zilele lui Noe. Oh, da! Eu nu mă iau după argumentele lor, deoarece aceste lucruri nu pot fi argumentate, căci sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Sigur că da.

Așadar, Satana și-a început atacul asupra grupului lui Noe exact cum a făcut și în Eden, fiecare fiind nevoit să aleagă prin credință. Glorie! Vedeți, acolo nu era ceva cumpărat, ci trebuia credință. Și există o singură cale de a primi minciuna Satanei, minciuna denominațională și anume: dacă refuzați Cuvântul lui Dumnezeu.

Priviți. Când credeți Cuvântul lui Dumnezeu, urmează semnele, deoarece „*aceste semne îi urmează pe cei ce cred.*” Oh, ce mult îmi place aceasta! Sună atât de plăcut. Voi să credeți Cuvântul lui Dumnezeu, indiferent ce spune cineva. Spuneți: „Dumnezeu a spus așa!” și stați pe aceea, căci Cuvântul Său este întăritura și apărarea voastră.

Voi sunteți botezați în Cuvânt. Desigur. Noi „*am fost botezați de un singur Duh, ca*

să alcătuim un singur trup, trupul lui Hristos.” (1Corinteni 12.13). Este adevărat? (Amin).

Da, domnilor. Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați în Trupul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că sunteți botezați în Dumnezeu, întăriți în Dumnezeu. Cuvântul Său este întăritura voastră, căci El este un turn puternic.

„Numele Domnului este un turn tare; cel neprihănit fuge în el și stă la adăpost.” (Proverbe 18.10).

El este întăritura mea, închizătoarea mea, scutul meu, încălțăminte mea, coiful meu, mantia mea, inima mea, totul în toate, Dumnezeu. Înfășurați în El, morți pentru lume, ridicați cu El în înviere, căci așa cum spunea Pavel, *„trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine.”* (Galateni 2.20).

„Noi privim după acea fericită venire a miei de ani

Când Domnul binecuvântat va veni

Să-și ia Mireasa care Îl așteaptă.

Oh, lumea geme și plânge

Pentru acele zile de scumpă eliberare

Când scumpul Mântuitor

Se va întoarce din nou pe pământ.

Atunci cei blânzi și smeriți vor moșteni pământul.”

Fiecare trebuie să aleagă prin credință. Trebuie s-o faceți. Astăzi este ziua când trebuie să credeți ori minciuna diavolului, ori Cuvântul lui Dumnezeu. Da, ori una, ori alta.

Haideți să mai privim puțin spre Noe, apoi vom încheia.

Mi-l pot închipui cum mergea în josul străzii, zicând: „Vine judecata!” iar oamenii îl întrebau:

„Ce fel de judecată? Ce știi tu?”

„Dumnezeu va lovi această națiune păcătoasă, pentru că fiii lui Dumnezeu și-au luat de neveste pe fetele lui Cain. Priviți ce s-a ales de voi! V-ați îndepărtat de Dumnezeu și v-ați făcut un sistem religios propriu, dar Dumnezeu va lovi pământul.”

Ei răspundeau însă: „Bietul bătrân, dați-i pace!” Noe îl avea pe „Așa vorbește Domnul!” putea dovedi ceea ce spune, dar ei nu îl credeau. Vedeți? El avea Cuvântul lui Dumnezeu.

Poate că ei au râs de el tot timpul, zi după zi. Copiii se strâmbau la el, dar Noe mergea înainte predicând. Și toată familia lui, toți cei care au crezut, au mers corect, indiferenți la ceea ce spuneau ceilalți. Toți cei ce au crezut mesajul, l-au crezut pe Noe. Așa este. Ei au trebuit să aleagă: să creadă ce spune lumea, sau să-l creadă pe profet.

Deci el spunea: „Priviți! Enoh este gata să plece și într-una din aceste zile, va dispărea, iar când se va întâmpla aceasta ar fi bine să intrăm înăuntru. Enoh va fi luat sus, deci ar fi bine să intrăm.” Și au privit atenți la semnul dat, în timp ce zilele treceau una după alta.

După o vreme, Dumnezeu a zis: „M-am săturat de strigătele și de insultele lor! Am să-l iau pe Enoh. Duceți-vă și strigați: „Aleluia!” de cinci ori și păsările vor veni în zbor. Strigați: „Lăudat să fie Domnul!” și leii și celelalte animale vor veni la corabie, câte două din fiecare soi.”

Astfel, Noe s-a pregătit și după ce toate păsările și animalele au intrat în arcă, a intrat și el. Și cred că ultimul lucru pe care l-a spus în timp ce stătea la ușă, a fost: „Așa vorbește Domnul! Aceasta este ultima chemare!”

Acolo suntem și noi astăzi, frate, la ușa arcei, iar Ușa este Hristos. Dacă luați asta literal, atunci aruncați o privire în Apocalipsa, între epoca Filadelfia și Laodicea, unde El spune: *„Iată, Eu am pus o ușă deschisă înaintea ta, dar ai refuzat-o!”* Vedeți?

Acesta este ceasul în care trăim noi, chiar înainte de distrugere. Este o Ușă deschisă, dar ei nu vor să asculte, ci L-au lăsat afară.

Noe stătea la ușă strigând: „Ceasul despre care a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu se va împlini.” Așa este. Și a intrat în arcă.

Știți ce s-a întâmplat după ce a intrat în arcă? Dumnezeu a închis ușa. Oh, vai! Nimeni n-a trebuit s-o închidă, pentru că a făcut-o Dumnezeu însuși. Asta a fost tot.

Astfel, ultima lor șansă de a fi salvați s-a dus. Mi-i pot imagina pe copiii care făcuseră cerc în jurul arcei lungă de cinci sute de yarzi, și pe bătrânii care spuneau

zâmbind: „Ei bine, bătrânul va muri înăuntru!” Vedeți? Ei au continuat să-l batjocorească.

Acum ascultați! Fiți atenți, căci s-ar putea ca ceea ce voi spune acum să vă fie de folos.

Când te pui de partea Cuvântului lui Dumnezeu și îl urmezi, de multe ori după ce ai făcut tot ce ți se ceruse, credința ta va fi încercată. De cine? De nimeni altcineva decât de ai lui. Da, eu mă aflu chiar acum în această situație. Așa este. Nu știu ce să fac. Trezirea este gata. Vedeți? Nu știu unde mă vor chema data viitoare, de aceea stau nervos și agitat, așteptând să văd ce urmează.

Noe a intrat. El a urmat voia lui Dumnezeu. Mai mult, Dumnezeu este cel care a închis ușa în urma lui, dar cu toate acestea nu a plouat încă șapte zile. Mă întreb ce a crezut Noe atunci? El spunea: „Copii, în orice moment veți auzi primii stropi. Atunci vom trage trapa de sus și vom privi.” Ei erau în partea de sus a arcei, în timp ce animalele erau jos.

„Oh, mâine dimineață cerul se va întuneca și va începe să plouă”, dar iată că și în dimineața următoare soarele a strălucit pe cerul fără nori.

Poate că au fost unii oameni care au înclinat să-l creadă cât de cât pe Noe, așa că au rămas în jurul arcei, spunând: „Știi ceva? S-ar putea să aibă dreptate bătrânul, așa că ar fi bine să stăm pe aproape!” Ei bine, au stat până când au văzut „o greșeală”.

Profeții lui Dumnezeu nu fac greșeli, pentru că Cuvântul Său nu dă niciodată greș. Cred că m-ați auzit predicând despre Iona mergând la Ninive. Oamenii spun că el a alunecat de pe cale, dar nu este adevărat. Iona era exact în voia lui Dumnezeu și posedea Cuvântul Domnului, umblând în El.

Aici, Noe spunea: „Copii, adunați-vă și veți vedea primul nor care va apărea pe cer. El va veni într-o dimineață.” Și iată că a răsărit din nou soarele, iar norul nu a apărut.

„Păi, poate va fi la ora 9.00. Vom vedea ce va fi la 9.00. Poate la 10.00? La 11.00, sau poate la 12.00, la 13.00 sau la 14.00? Vai, El a închis ușa ieri!”

Unii dintre ei au spus: „Știți ce, eu mă duc cu sora Susi acolo, în biserica aceea mare. Bătrânul este nebun! A strigat tot timpul că va ploua, apoi a închis ușa, iar acum iată că nu se întâmplă nimic. Soarele a răsărit ca de obicei, ceea ce dovedește că nu este nimic din tot ce a spus el!”

Aceasta arată că oamenii căldicei, cei ce sunt credincioși doar pe jumătate, nu vor să-L ia pe Dumnezeu, ci merg exact spre sfârșitul drumului lor. Nu uitați însă: voi trăiți sau muriți! Înțelegeți ce vreau să spun? (Amin). Stai în locul tău! Întărit, viu sau mort, plutind sau scufundat! Stai la fel în orice vreme!

Când Avraam, părintele credinței a scos cuțitul, a dat părul la o parte de pe capul fiului său, ca să-i taie gâtul, a spus: „Cred că Dumnezeu este în stare să-l ridice și din morți!” Vedeți? El dorea să urmeze până la sfârșit Cuvântul lui Dumnezeu. Ați înțeles?

Indiferent ce se întâmplă, stați acolo! Dacă se pare că nu puteți merge mai mult de un centimetru, mergeți acel centimetru, iar dacă vă loviți de zid stați acolo până când Dumnezeu vă face o cale prin el.

Prima zi a trecut; a doua zi a trecut; a treia zi a trecut; a patra, a cincea și a șasea. Îmi închipui că unii din adunarea lui, au spus: „Tată, crezi că trebuie să urcăm prin acea ferestruică? Nu cumva ai greșit?”

„Oh, nu, nu! Cine este Cel care l-a luat pe Enoh? Cine a închis ușa? Cine este Cel care a adus toate lucrurile în fața noastră? Dacă Domnul ne-a condus până aici și ne-a închis înăuntru, haideți să stăm cu El.”

Asta este, biserică! Dacă El ne-a adus afară din lume și am ajuns până aici, dacă ne-a închis în El, cu Duhul Sfânt în jurul nostru, haideți să-L urmăm. Timpul va veni, așa că lăsați-i pe batjocoritori să spună ce vor.

Apoi, în cea de-a șaptea zi, oamenii erau afară pe stradă pentru că nu mai văzuseră niciodată așa ceva: norii veneau din toate părțile, tunetele zguduiau cerul, iar fulgerele îl luminau puternic. Pe la ora șapte, stropi mari de ploaie au început să cadă pentru prima dată pe fața pământului. Toată natura era dată peste cap. Oamenii erau uluiți și spuneau: „Puneți mâna pe instrumentele științifice! Folosiți radarele și spuneți ce înseamnă aceasta?!?” Dar n-a mers.

„N-am mai văzut niciodată așa ceva!”

Ei bine, după-amiază au început să bată curenții, iar în dimineața următoare s-au rupt zăgazurile adâncului.

După trei sau patru zile, apa era peste tot: pe străzi, în case, pretutindeni, iar oamenii s-au urcat pe corabie și au început să bată în ușă strigând: „Deschide-ne!”

Noe naviga de-a lungul valurilor. Corabia, care avea cam douăzeci și ceva de picioare, dacă nu mă înșel, s-a dezlipit de sol și a început să se legene.

Atunci oamenii s-au urcat pe cele mai înalte dealuri, s-au agățat de crengile cele mai înalte ale copacilor, dar totul a fost zadarnic pentru că toți cei care au fost în afara arcei, au pierit.

Oricât au strigat după îndurare și oricât au plâns, totul a fost degeaba, deoarece timpul îndurării lui Dumnezeu trecuse și nu mai rămăsese decât dreptatea Sa, iar dreptatea lui Dumnezeu este judecata.

Era la fel ca în cazul Evei, căreia i se spusese odinioară: „În ziua în care veni mânca din el, vei muri...”

Acum aș vrea să observăm că lumea a intrat pentru a doua oară într-un conflict al argumentelor. Și acum se argumentează împotriva Cuvântului și acum puteți alege.

Iosua a spus același lucru: *Dacă nu găsiți cu cale să slujiți Domnului, alegeți astăzi cui vreți să slujiți: sau dumnezeilor cărora le slujeau părinții voștri dincolo de Râu, sau dumnezeilor amoriților în a căror țară locuiți. Cât despre mine, eu și casa mea vom sluji Domnului!* (Iosua 24.15). Amin. Iată conflictul!

Observați. În ziua în care acel Fort din Eden a fost rupt, omul a fost „afară”. Amin. Ei au ieșit afară, iar în ziua în care au ținut legământul lui Dumnezeu, înainte de potop, au „intrat”. Da, ei au ieșit din Eden și au intrat în arcă, pentru ca la următorul pas să meargă „SUS”. Vedeți? Omul a mers afară; a mers înăuntru și va merge sus. Amin.

Noi am văzut ce au făcut de două ori, de aceea voi sta cu Domnul. Nu vreți să stați și voi cu El? (Amin). Eu vreau să țin doar de Cuvântul lui Dumnezeu.

Isus a spus: „Așa cum a fost în zilele lui Noe, așa va fi și pe timpul venirii Fiului omului.” Binele împotriva răului; Lumina împotriva întunericului, Viața împotriva morții, Cuvântul împotriva științei.

Așa este. Cercetările științifice vor respinge Cuvântul, dar ele nu-L vor putea

desființa. Satana își folosește din nou sistemul pentru a-i face pe oameni să nu mai creadă Cuvântul lui Dumnezeu. El are o cale greșită de închinare, așa cum au avut Cain și Balaam, care erau foarte religioși.

Cain a fost religios. El și-a zidit un altar ca să aducă închinare Domnului. Și sincer vorbind, era mult mai religios decât Abel. El a fost mai sânguincios, a făcut mai mult pentru Domnul decât Abel. Dar Abel s-a apropiat așa cum a cerut Cuvântul. Asta-i tot. Cain a făcut mai mult: el a făcut o mare denominațiune, a lăsat o bogată moștenire creștină, dar vedeți voi, a intrat greșit și din pricina aceasta nu a fost primit. Era greșit pentru că era contrar Cuvântului.

Balaam era la fel de religios ca și Moise. El a venit cu aceeași jertfă, cu același miel, cu aceleași animale curate; s-a rugat aceluiași Dumnezeu și a adus jertfe aceluiași Dumnezeu ca și Moise, dar cu toate acestea a intrat pe o cale greșită. Vedeți? El era contrar Cuvântului, așa cum a fost și în Eden.

Cuvântul nu se amestecă cu teorii moderne! Nu este posibil să ai o teorie și să ai și Cuvântul, ci trebuie să ai ori una, ori alta. Pe care o veți crede?

Dacă Biblia învață că botezul corect este în Numele lui Isus Hristos, iar biserica zice că este în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, pe care-l veți crede?

Dacă Isus a spus că voi trebuie să vă nașteți din nou, iar biserica zice că tot ce trebuie să faceți este să vă alăturați ei, ce veți crede?

Isus a spus: *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede...”* iar biserica spune că trebuie să fii doar un bun membru și ajunge. Pe cine vei crede?

Dacă Isus a spus că lucrările pe care le-a făcut El, le vom face și noi, iar biserica zice că zilele minunilor au trecut, pe cine veți crede?

Înțelegeți ce vreau să spun? Aș putea sta aici încă o oră și să vă aduc în față numai aceste lucruri, aceste diferențe pe care le-a adus teoria Satanei care combate Cuvântul lui Dumnezeu. Oh, creștinilor, stați pe Cuvânt!

Ei au un fel greșit de a trăi, încercând să-și amestece teoriile cu Cuvântul. Da, astăzi ei le acceptă pe aceste femei îmbrăcate oricum; îi acceptă pe acei bărbați chiar dacă fumează și beau. Mai mult, îi pun diaconi în biserică sau chiar păstori.

Pe aceste femei îmbrăcate oricum le duc înăuntru și le fac surori în biserică. Oh, să nu încercați să ajungeți în felul acesta în ceruri! Cuvântul lui Dumnezeu nu se va amesteca niciodată cu teoria voastră modernă.

Acum ascultați-mă cu atenție înainte de încheiere. Există două grupuri care pretind că sunt Mireasa lui Hristos. Și Biblia spune că vor fi două grupe: fecioarele înțelepte și cele neînțelepte. Este adevărat? (Amin). Sunt două categorii.

Biserica spune: „Noi suntem Mireasa!” **Ei merg afară și țin campanii mari de evanghelizare pentru a-i aduce pe oameni înăuntru, dar atât femeile, cât și bărbații continuă să se comporte și să fie la fel ca lumea. Nu se schimbă deloc.** Aceste biserici au tezele lor, crezul lor așa zis „apostolic”, anumite rugăciuni și catehisme, dar în toate se bazează pe spusele oamenilor lor mari și nu pe autoritatea lui Dumnezeu, deoarece autoritatea Lui este Biblia, Cuvântul, și nu dogmele omenești. Ei fac aceasta deși Dumnezeu spune că oricine adaugă sau scoate ceva din Cuvânt, îi va fi scoasă partea de la Pomul vieții. Vedeți, voi nu puteți face aceasta fără să fiți pedepsiți.

Dar avem două grupuri și ambele spun: „Noi suntem Biserica adevărată!” „Noi suntem Biserica adevărată!” Ambele, atât înțeleptele cât și neînțeleptele, sunt chemate de Domnul, ambele au candelă și ambele sunt fecioare, adică sunt credincioase.

Dar Satana este mai mult decât un rival pentru noi. Să nu încercați să-l păcăliți folosindu-vă de înțelepciunea voastră, căci nu veți putea face nimic împotriva lui.

Isus știa aceasta, de aceea i-a trimis Bisericii ceva, astfel ca Satana să nu o poată păcăli: un Loc în care să fie ferită: pe Duhul Sfânt.

Biserica nu pretinde că este isteasă, ci pretenția ei este că crede, iar predicatorul ei nu poate merge afară să își arate diplomele, nici pozele de la marea inaugurare când a fost ordonat în marea asociație religioasă. Eu obișnuiam să cânt o cântare micuță:

„Acești oameni nu par învățați

Și nu se laudă cu faima lumii.

Ei cu toții au primit cincizecimea

Și sunt botezați în Numele lui Isus.

Ei susțin acum sus și tare

Că puterea Lui este încă la fel.

Eu sunt bucuros că pot să spun

Că sunt unul dintre ei.”

Da, domnule. Ei nu au aceste lucruri mărețe și nu pretind că știu ceva, ci pretind că cred ceva.

Isus a trimis Duhul Sfânt care este El însuși, căci a spus: „*Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc și voi veți trăi și voi fi cu voi, chiar în voi, până la sfârșitul lumii.*” (Ioan 14.19).

Acum priviți. Isus știa aceasta și L-a trimis pe Duhul Sfânt să confirme Cuvântul. Ați înțeles? (Amin). Vedeți? Să-L confirme pentru toți aceia al căror refugiu a fost Cuvântul, pentru că El este în Cuvânt.

Lăsați-i să râdă și să spună cât vor că sunteți nebuni, căci Isus a trimis Duhul Sfânt, care este chiar El însuși, să locuiască în toți aceia care au stat după Cuvânt ca și grupul lui Avraam, să confirme Cuvântul înaintea lor și să le arate că El este încă Același. Vedeți dacă ați ocupat locul corect. În ordine.

Focul era confirmarea Luminii care venea din Cuvânt. Fecioarele înțelepte aveau ulei în candelile lor. Ele și-au pus lămpile la punct și le-au aprins.

Dumnezeu este Cuvântul. Uleiul este Duhul, Focul este Lumina Evangheliei pe acel ulei. Dumnezeu a spus așa. Vedeți? Acesta este vasul. În ordine. **Uleiul este în vas, iar focul îl arde arătând că reflectă lumina, ceea ce a spus Cuvântul.** Vedeți? Cele înțelepte puteau să reflecte lumina, dar celelalte erau în afară, nu aveau ulei și nu puteau reflecta nimic altceva decât biserica și denomi-națiunea lor.

Acum veți spune: „Ai spus cumva că Cuvântul a fost Duhul?” Da, domnule!

Dumnezeu a spus: „*Cuvintele Mele sunt Duh și Viață.*” Așa este. Iar Mireasa adevărată trebuie să fie unită de Cuvânt.

Acum nu uitați! Dacă Ea este o parte din Hristos, trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu, este adevărat? Dar ca să fii Cuvântul lui Hristos, trebuie să fii botezat în Hristos și iar când ești în Hristos, Îl crezi pe Hristos și Hristos este Cuvântul. Amin. Amin. Credeți? Amin.

Mireasa trebuie să fie unită de Cuvânt. „*Oile Mele ascultă glasul Meu.*” Și Acesta este Glasul Său în cuvinte scrise. În ordine.

Ea se pregătește unită prin Cuvânt, nu printr-un crez.

Când Estera a fost adusă înaintea împăratului și aleasă ca soție, ea nu s-a împodobit cu toate lucrurile ei, ci s-a împodobit cu un duh blând și smerit.

Cu aceasta se împodobește și Mireasa: cu toate roadele Duhului, care o urmează.

Ce face ea? Se adună laolaltă în părtășia Cuvântului. (Amin), stând împreună în locurile cerești în Hristos Isus, cu o inimă, un gând, un cuget, un duh, o nădejde, un Dumnezeu și un țel. Vedeți?

De fiecare dată când Biblia spune ceva, noi zicem „Amin!” întărind astfel fiecare Cuvânt al ei.

„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.” (Evrei 13.8). AMIN!

„Pocăiți-vă și botezați-vă în Numele lui Isus Hristos...” (Fapte 2.38). AMIN!

Vedeți? Totul este „Amin! Amin! Amin!”

Ce are Mireasa? Roadele Duhului. Ce sunt aceste roade ale Duhului? Bucuria inimii ei, deoarece știe că El vine în curând. Amin. Amin. Amin.

Și mai ce? Pacea interioară. Indiferent ce vine sau pleacă, lăsați barca să se legene, lăsați furtuna să vină, lăsați fulgerele să strălucească și tunetul să urle, nu le dați nici o importanță! Pot cădea și bombele atomice! Ei pot construi adăposturi antiatomice sau orice mai vor, căci ea va continua să spună: „Amin! Amin! Amin!”

De ce? Pentru că este întărită. În ce? În Cuvânt, în Cuvântul făcut trup printre noi, în Cuvântul care locuiește și se mișcă printre noi. Vedeți? Iată-L! Atunci ce mai contează celelalte lucruri? Lăsați conflictul să meargă mai departe. Amin.

Cum este posibil să spuneți că sunteți în Hristos, iar apoi să negați Cuvântul Lui? Aceasta arată că ceva este pe dos, deoarece El spune: „Amin” la propriul Său Cuvânt. În ordine. Voi știți aceasta.

Adunați în părtășie. Roadele Duhului Sfânt: bucurie, pace și credință în Cuvânt, îndelungă răbdare, blândețe, bunătate.

Credință? Ce fel de credință? Cum te folosești tu de credință în timpul conflictului? Îți vei folosi credința în vreo teorie sau în vreo argumentare?

Poate zici: „Nu este logic ca cei mai mulți oameni să vină la biserica aceasta? Nu-i așa că este o biserică mare?”

Nu, domnule, nu este! Dacă acea biserică nu predică fiecare Cuvânt din Biblie și nu spune „Amin” la fiecare Cuvânt din ea, dacă nu crede toate semnele și minunile și nu le văd lucrând printre ei, mă îndepărtez de ea, indiferent cât este de mică sau de mare. Vedeți?

Credință, dragoste, bucurie, pace și credință în Cuvânt. Așadar, lăsați-l pe Satana să-și instaleze armele, căci noi suntem ancorați. Amin. Noi nu pretindem că suntem oameni mari, căci nu suntem mari în fața lumii, și nu ne pasă de bogățiile ei, ci suntem oameni umili, oameni de jos.

Eu am început să predic Evanghelia cam cu treizeci de ani în urmă - cam prin anii 1930-1931. Am predicat întotdeauna același Mesaj și nu îl voi schimba niciodată, pentru că este Adevărul. Stați exact pe El!

Acum sunt un om de vârstă mijlocie, am cincizeci și trei de ani și sunt bunic, dar pot spune că Îl iubesc mai mult acum decât am făcut-o atunci, pentru că L-am văzut în tot mai multe încercări și lupte.

L-am auzit spunând aceleași cuvinte pe care i le-a spus lui Noe în arcă: „Așa va fi!”

„Oh, ai milă, Doamne! Privește...”

„Așa va fi! Stai acolo!”

„Cum știi aceasta, frate Branham?”

„Dumnezeu a spus așa și așa va fi!”

Da, dacă Dumnezeu a spus ceva, așa va fi. Deci mi-am ancorat sufletul în cerul de odihnă. În Hristos sunt sigur, mai sigur ca oricând. Orice vine sau pleacă, eu stau liniștit lângă El.

Acum haideți să ne plecăm capetele și să-l mulțumim Domnului. Este cineva care

nu Îl cunoaște și nu este ancorat în El? Dacă până acum nu ai luat nici o poziție față de Cuvânt, ridică mâna și spune: „Frate Branham, îmi ridic mâna și te rog să mă amintești în rugăciune pentru că până acum nu am luat niciodată o astfel de poziție: că mă voi încrede în Domnul orice se va întâmpla. Acum însă iau Cuvântul Său, indiferent ce va spune sau va face cineva, și Îl voi crede. Aș vrea să te rogi pentru mine. Cred că conflictul continuă, iar eu nu am luat încă nici o poziție, de aceea doresc să mă pun de partea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său.”

Câți dintre voi au luat deja poziție și stau după Cuvântul Domnului? Ridicați mâna și spuneți: „Sunt atât de mulțumit pentru că am făcut aceasta!”

Dumnezeu să vă binecuvânteze. Lăudat să fie Domnul, căci chiar și copilașii își ridică mâna.

Oh, nu este minunat? Noi suntem în locurile cerești în Hristos, întăriți prin Cuvânt, prin prezența Duhului, care ne dovedește, ca în vremurile străvechi, că este aceeași Evanghelie, aceleași semne și minuni, același Dumnezeu, același Cuvânt.

Oamenii stau sub Duhul care cade peste ei cu un dar de prorocie. Da, Duhul vine peste unul și îl face să vorbească în limbi, apoi merge peste altul și acela aduce tălmăcirea, iar tu vezi că totul se întâmplă întocmai.

Vedem marea putere a Duhului Sfânt, care schimbă viețile oamenilor aducându-i din păcat și moarte la Hristos Isus, pentru a face din ei făpturi noi. Oh, cât îi suntem de mulțumitori Domnului pentru aceasta!

Tată ceresc, este atât de bine să fim adunați împreună cu acest grup de copii ai Tăi. Eu sunt atât de bucuros să văd această biserică propășind, să văd că păstorul ei nu este un necredincios, ci este un luptător credincios alături de turma Ta. Oh, cât Îți suntem de recunoscători pentru aceasta, Tată!

Mă gândesc acum la o micuță antilopă. Odată, ea a ieșit din refugiul pe care-l avea și, fiind urmărită de câini, a început să alerge cât putea de tare ca să se salveze. Când a ajuns la gardul unde se afla refugiul, ea a putut să sară peste el, ceea ce a umplut-o de bucurie deoarece câinii au fost nevoiți să se oprească și să renunțe la urmărire. Ea s-a oprit și i-a privit liniștită pe urmăritorii ei, deoarece știa că este în siguranță. Ei nu puteau să se atingă de gard căci, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost trântiți înapoi de curentul electric care-l străbătea.

Așa suntem și noi, Doamne. Când ajungem în spatele gardului Cuvântului lui Dumnezeu, puterea electrică a Duhului Sfânt îl ține pe vrăjmaș la distanță. El nu poate trece gardul; nu are cum.

Oh, Tată, Îți mulțumim pentru că ne-ai făcut astfel încât să putem sări în siguranță, în Hristos Isus. Suntem bucuroși pentru aceasta, Doamne, și ne simțim în siguranță.

Te rugăm să binecuvântezi biserica aceasta, pe păstorul ei și pe cei dragi. Binecuvântează fiecare lucrător și pe toți cei prezenți aici.

Te rugăm pentru scumpul și neobositul nostru frate Neville. Și acum și ieri, Satana a încercat să-l tragă jos din scenă, zdrobindu-l în acea mașină. El a încercat să-i facă rău, dar Tu ai fost acolo și nu ai îngăduit. A încercat să-l ia și pe fratele Willard Crase, când a alunecat în acel bazin, dar Tu ai fost acolo. Oh, este atât de bine să Te cunoaștem pe Tine, așa cum spunea odată poetul:

„Este atât de scump să te încrezi în Isus

Doar să-L iei pe Cuvânt.

Doar să te odihnești pe făgăduință.

Să știi că-i „Așa vorbește Domnul!”

Oh, cât îți mulțumim pentru aceasta! Binecuvântează sufletele noastre. Iartă-ne păcatele, vindecă bolile care sunt în noi. Știm că aceste trupuri muritoare sunt plâpânde și se clatină sub impactul bolii, dar Te rugăm să ne păstrezi sănătoși ca să predicăm Evanghelia Ta. Fă ca dacă Isus mai zăbovește, să trăim mulți ani fericiți, pregătindu-ne ca să fim gata pentru răpire, toți în Arca siguranței, în Hristos Isus, printr-un singur Duh, botezați acolo, în camera de sus, de unde putem vedea strălucind Lumina Evangheliei înăuntru și punctând fiecare Cuvânt cu „Amin!”

Îndură-Te, Doamne, căci mă rog pentru nestematele din coroana Ta, în Numele lui Isus. Amin.

După cum știm, uneori Cuvântul este tăietor, dar noi Îl iubim pentru că, așa cum scrie în Evrei 4.12, *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai ascuțit decât o sabie cu două tăișuri”* și taie totul. *„El pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva și judecă simțirile și gândurile inimii.”* Cine face aceasta? Cuvântul.

Acum, după ce am avut un mesaj tăietor, v-a plăcut? (Amin). Da, domnilor. Conflictul. Nu sunteți bucuroși că v-ați întărit în seara aceasta? (Amin). Cuvântul zidește credința, tăria și nădejdea bisericii.

„Pe Hristos, Stânca solidă, stau eu

Toate celelalte sunt nisipuri mișcătoare.”

Haideți să-L lăudăm pe Domnul! Închideți ochii și ridicați mâinile.

Soră, vrei să începi „Eu Îl iubesc”?

„Îl iubesc, Îl iubesc,

Că întâi El m-a iubit,

Și a plătit salvarea mea, Pe Golgota.”

Ce a fost Calvarul? Cades-Barnea. Ce a făcut El acolo? S-a dus și a spus: „Omul trăiește și după moarte, iar Eu voi dovedi aceasta!” Da, El S-a dus acolo sus, la Cades-Barnea și a luat asupra Sa judecata noastră a tuturor. A murit pentru păcatele noastre și a trecut râul morții, iar în cea de-a treia zi S-a întors Biruitor. Stânca s-a prăvălit pe deal în jos, iar El a pășit afară viu. Când L-au văzut, unii au spus: „Este un duh!” dar El le-a răspuns: *„Pipăiți-Mă și vedeți, căci un duh nu are carne și oase așa cum am Eu. Aveți ceva de mâncare?”*

Și ei au răspuns: *„Avem un fagure de miere și ceva pește.”* Atunci El a luat și a mâncat, spunând: *„Vedeți, un duh nu mănâncă.”*

Apoi le-a zis: „Duceți-vă la Ierusalim și începeți de acolo vestirea Evangheliei, căci voi sunteți primele roade ale învierii Mele. Voi ați fost ridicați din necredință la Cuvânt și ați primit credință în El, de aceea veți fi deasupra păcatului și a necredinței. Unii vor cădea în prima strajă, alții în a doua și așa mai departe...”

Voi știți că sunt șapte străji, cea de-a șaptea fiind în timpul în care vine El. Ce a fost a șaptea strajă? Mesajul îngerului al șaptelea. În prima strajă au adormit primii Săi aleși și tot așa până la Tiatira, apoi mai departe până la Laodicea. Dar în cea de-a șaptea strajă, a răsunat Glasul care a strigat: „Pregătește-te! Iată, vine Mirele, mergeți și întâmpinați-L!” Și noi am văzut că fecioarele s-au trezit și și-au pregătit candelilele. Amin.

„Amin” face ca împărăția diavolului să tremure și să cadă, iar cuvintele „Așa vorbește Domnul!” îl fac să explodeze.

Cuvântul atomic al lui Dumnezeu zboară afară și dezintegrează împărăția Satanei. Amin.

La luptă, soldați creștini! Porniți mășăluind ca la război! Așa este.

Haideți să cântăm încă o dată, cât putem de tare, cu ochii închiși și cu mâinile ridicate:

„Îl iubesc, Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi,

Și a plătit salvarea mea,

Pe lemnul Calvarului.”

Tată ceresc, cu mâinile ridicate, ne predăm ființele pe brațul Tău. Fă cu noi ceea ce crezi că este mai bine, căci ne încredem că ne vei folosi, Doamne, ca să duci Lumina altora, oriunde vom fi călăuziți.

Dumnezeule, veghează asupra noastră, și apără-ne până ne vom reîntâlni sus, căci Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

A fost o plăcere să mă aflu aici cu voi. Acum voi preda serviciul iubitului nostru

frate Junie. Amin.

- Amin -